

OŚRODEK DOKUMENTACJI
ZABYTEKÓW w WARSZAWIE
KARTA EWIDENCYJNA ZABYTE-
KÓW

A B C D E F G H I J K L Ł M N O P R S T U V W X Y Z NR

7336

1. Obiekt 7336/1

DWÓR

2. Czas powstania

pocz. XIX w.;
przed 1850 r.

3. Miejscowość

RZESZÓW - Słocina

1.

2.

4. Adres

Rzeszów, ul. Powstańców Śląskich

nr hipoteczny

5. Przynależność administracyjna

województwo podkarpackie,

gmina Rzeszów

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Słocina; od 1952 r. administracyjnie
włączona do Rzeszowa

7. Przynależność administracyjna 1.VI. 1975

województwo rzeszowskie

powiat Rzeszów

8. Właściciel i jego adres

Gmina Miasto Rzeszów

9. Użytkownik i jego adres

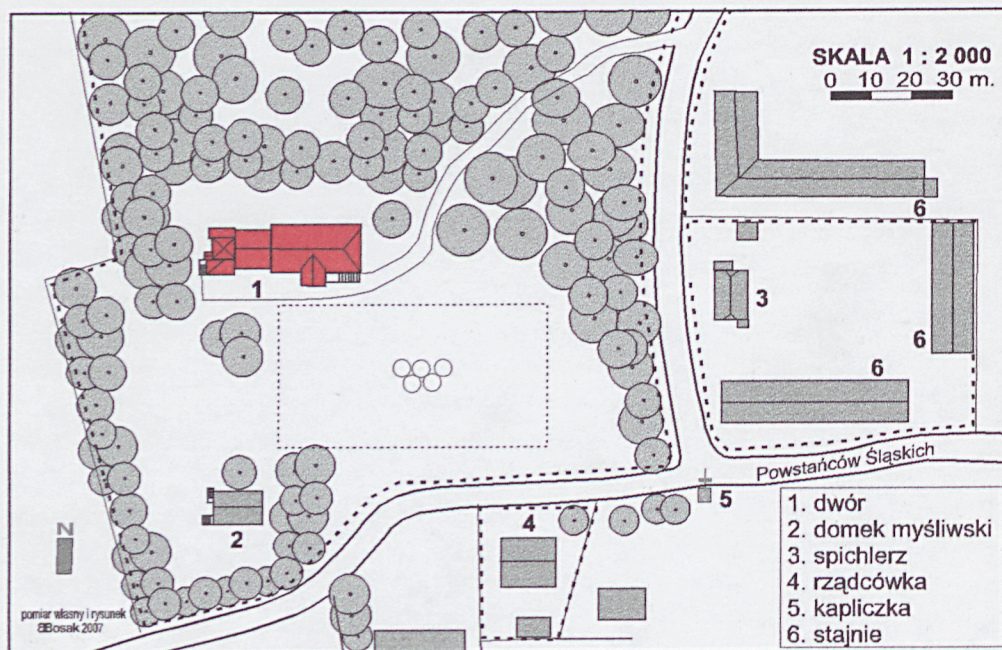
Administrator - Miejski Zarząd Budynków
Mieszkalnych, Rejon Obsługi Mieszkańców 3
Rzeszów, ul. Bulwarowa 2

10. Rejestr zabytków

Nr A-338

Data

19.VIII.1968 r.

3.

12. Autorzy, historia obiektu, określenie stylu.

Założenie dworsko-parkowe w Słocinie (ob. w Rzeszowie), na którym usytuowany jest dwór posiada starą tradycję, sięgającą prawdopodobnie czasów średniowiecza. W przeszłości Słocina należała do rodu Pileckich, Kostków i Branickich. Powstanie starszej części obecnego dworu (partewy korpus) należy łączyć z **poocz. XIX w.** Wówczas Słocina, wchodząca w skład majątku tyczyńskiego, przeszła na drodze spadku po Janie Klemensie Branickim herbu Gryf (zm. 1771 r.), i jego żonie Izabelli z Poniatowskich (zm. 1808 r.) w posiadanie spokrewnionej rodziny hr. Potockich.

W 1813 r. jako właścicielka Słociny wymieniona została hr. Marianna Mostowska, a następnie przez długie lata była własnością Maurycego Korwina Szymanowskiego herbu Ślepowron (1833-1883 r.) i jego żony Jadwigi (1826-1898). Szymanowscy zarządzali nie tylko Słociną, ale mieli folwarki w Chmielniku, Błędowej, Borku oraz lasy w Lacce i Kąkolówce.

Mapa katastralna wsi Słocina z 1849 r. pokazuje rozległe założenie parkowo-dworsko-folwarczne o ciekawym układzie przestrzennym, dobrze zagospodarowane. Dwór usytuowany był we wnętrzu parku swobodnie komponowanym ścieżkami, drzewami, niską zielenią, i od południa poprzedzony owalnym gazonem. Plan murowanego budynku dworu w dużym stopniu odpowiada obecnemu obrysowi. Korpus o rzucie wydłużonego prostokąta, skierowany szczytowymi elewacjami wschód-zachód, posiadał ryzalit portyku na osi południowej, a przy tylnej, ogrodowej elewacji niewielki ryzalit chyba tarasu. Przy zach. boku istniał pozorny ryzalit z wyraźnie zaznaczoną prostokątną częścią, podobny do obecnej, piętrowej przybudówki z wieżą.

Pod k. XIX w. dziedziczką Słociny została jedna z córek Szymanowskich – Zofia, żona Olivera hrabiego Wallis-Carighmaina, komendanta garnizonu

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Sytuacja – należy do założenia dworsko-parkowego, które położone jest na pd.-wsch. do centrum Rzeszowa, w dawnej Słocinie, z dojazdem od al. Armii Krajowej i ul. Paderewskiego, która doprowadza na ul. Powstańców Śląskich. Park o wielobocznym obrysie jest ogrodzony siatką metalową; główny wjazd do jego wnętrza jest od wsch., od strony spichlerza podworskiego. Dwór usytuowany jest w pd. części parku, na płaskim obszarze, z lekkim wzniesieniem przy dawnym podjeździe, na osi wsch.- zach., fasadą zwrócony na pd., wolnostojący. Najbliższy teren od strony fasady (po boisku sportowym), i wschodniej, wjazdowej jest porośnięty trawą, natomiast zach. i pn. strona dworu jest w otoczeniu wysokich drzew i samosiewów.

Materiał, konstrukcja, technika – Mury piwnic gr. 60, 90, 100 cm - z cegły ceramicznej, pełnej, otynkowane.. Mury obwodowe gr. ok. 60, 64, 90 cm – z cegły pełnej na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowane. Stropy: w piwnicy – kolebkowe z lunetami, sklepienia krzyżowe; nad parterem i wyżej – drewniane na belkach. Cokół – tynkowany; przy korpusie w przyziemiu wyłożony płytami kamiennymi, powyżej tynkowany, zdobiony boniowaniem wykonanym w tynku, podobnie jak i elewacje. Dekoracja architektoniczna - wykonana w cegle i tynku, oraz sztukateria. Wieża dachowa - drewniana, 2-stolcowa. Pokrycie dachu – blacha ocynkowana, falista, nowa. Naroża szczytów – osłonięte dachówką czerwoną. Nisze – prostokątne, wydłużone, przesklepione konchą. Otwory okienne i blendy – prostokątne, różnej wielkości; też górą o łuku odcinkowym, pełnym, ostrym; niektóre od wewnątrz o łuku odcinkowym, rozglifione. Otwory drzwiowe – prostokątne; niektóre od wewnątrz o łuku odcinkowym; arkadowe, i o łuku spłaszczonym. Stolarka – drewniana. Okna – pojedyncze i podwójne, ościeżnicowe, 2-dzielne, z takim nadświetlem uchylnym, z poziomym podziałem szczelinowym, a nadświetle z promienistym. W portyku – ramy okienne, metalowe, o geometrycznym zdobieniu. Pod oknami – wnęki. Parapety okienne wewnętrzne – z płyt lastriko i murowane. Drzwi - na zawiasach, pojedyncze, 1 i 2-skrzydłowe, konstrukcji ramowo-płycinowej, pełne, ze szpaletami, o ozdobnym profilowaniu; też z supraportą o formie gierowanego gzymsu; też z płyt, nowe. Drzwi balkonowe i niektóre wewnętrzne – 2-dzielne, przeszkłone, z podziałem poziomym szczelinami, stare. Posadzki – stare, intarsjowane, ozdobnie układane, z rozetą pośrodku; w większości pomieszczeń parkiet w jodełkę, nowy; wylewka cementowa; płytki ceramiczne, nowe. Schody wieży – drewniane, o podstawie 6-bocznej, kręcone, otwarte; wyżej – 2-biegowe, proste, ze spoczynkiem; do piwnicy – szerokie, 1-biegowe, wyłożone klepkami drewnianymi, nowymi; zewnętrzne murowane, otynkowane, 1-biegowe, proste. Balkony – podest z teowników, odeskowany; balustrady – żeliwna, i kuta, ażurowe, ozdobne. Nastawy kominowe - z cegły ceramicznej, otynkowane. Obróbki z blachy ocynkowanej.

Rzut – złożony z dwóch części: korpus o planie wydłużonego prostokąta ma przy pd., frontowej osi prostokątny portyk, a przy ogrodowej elewacji taras, kwadratowy. Układ wnętrza jest ogólnie 2-traktowy z korytarzem od zach. strony przechodzącym w korytarz przybudówki. Trakt tylny jest 3-osiowy. Trakt pd. jest obecnie 6-osiowy, dostępny przez 3-prześłowy, filarowy portyk, z którego wejście prowadzi do sieni. Z niej trzy wejścia umożliwiają dostęp do pozostałych pomieszczeń parteru, pozostających w układzie amfiladowym, a przy zach. stronie także dostępne są z korytarza. Przybudówka przy zach. boku korpusu jest węższa, o urozmaiconym obrysie rzutu, sugerującym prostokąt złożony z mniejszych, prostokątnych ryzalitów. Układ wnętrza jest nieregularny, 3-osiowy, i 2-traktowy, pośrodku z korytarzem skomunikowanym z korytarzem korpusu. Główne wejście jest od strony fasady, przy wsch. osi, skąd z przedsionka dostępne schodami są piwnice, oraz korytarz z wejściem do

<p>14. Kubatura</p> <p>5108 m³</p>	<p>15. Powierzchnia użytkowa</p> <p>530 m²</p>	<p>16. Przeznaczenie pierwotne</p> <p>mieszkalne</p>	<p>17. Użytkowanie obecne</p> <p>obiekt jest opuszczony</p>
<p>18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja</p> <p>Generalny remont dworu przeprowadzono przed 1978 r. Wymieniono gontowe pokrycie dachu na korpusie budynku na dachówkę (pozostałe połacie były pokryte dachówką). Wymiano zniszczony drewniany strop na wieży. Komory piwnicy adaptowano na kuchnię, stółkę i łazienki; z tego poziomu powstało nowe wyjście schodami na zewnątrz przy frontowej elewacji. Tutaj położono posadzkę wykładaną płytkami ceramicznymi i lastriko. W części korpusu, z korytarza zamurowano wejście schodami na strych i do piwnicy. Drewniane schody z parteru do piwnicy wyłożono parkietem. W większości pomieszczeń na parterze i piętrze położono nową posadzkę parkietową układaną w jodełkę (wcześniej była też biała podłoga i klepka parkietowa). Na parterze niektóre drzwi wymieniono na nowe, podobne do poprzednich, lub wykonane z płyt. Wstawiono nowe parapety podokienne. We wnękach podokiennych wstawiono kaloryfery. Piece kaflowe rozebrano i zaprowadzono co na węgiel (zachowano jeden piec i kominek). Pod zachodnią częścią przybudówki powstała kotłownia dostępna przy zach. elewacji schodami w dół. Wymieniono zniszczoną stolarkę okienną na nową, podobną do starej. Na piętrze doszło do podobnej wymiany. Zaprowadzono nową instalację elektryczną i wod-kan, odgromową. Na ścianach pomieszczeń parteru położono boazerię drewnianą. Wykonano izolację poziomą, wokół budynku położono opaskę cementową i betonowe płyty. Na tarasie położono wylewkę cementową. Po 1997 r. wymieniono zniszczone pokrycie dachów z dachówki na blachę falistą. Otwory okienne i niektóre wejściowe zabezpieczono deskami przed dewastacją wnętrza.</p> <p>Dwór – <i>Slocina</i>, tzw. zielona karta, oprac. T. Żurawska, 17.IX.1959, w: Archiwum UOZ-Delegatura w Rzeszowie.</p> <p>Dwór – <i>Slocina</i>, tzw. biała karta, oprac. T. Żurawska, 17.XI.1961, w: Archiwum UOZ-Delegatura w Rzeszowie.</p> <p><i>Inwentaryzacja dworku w Slocinie (pow. Rzeszów)</i>, oprac. inż. R. Gorczyca, J. Wójcik, Rzeszów 1965, w: Archiwum UOZ-Delegatura w Rzeszowie, sygn. 2567..</p> <p><i>Projekt adaptacji na Dom Dziecka i kosztorys</i>, oprac. inż. R. Białas, Rzeszów 1966, w: Archiwum UOZ-Delegatura w Rzeszowie, sygn. 2569.</p> <p><i>Ewidencja parku w Slocinie, woj. rzeszowskie</i>, oprac. mgr inż. Joanna Zawadzka-Roman, w: 1985, A. J. UOZ D. 1. 7302</p>		<p>19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>Obiekt wymaga przeprowadzenia kapitalnego remontu konserwatorskiego. Ogólnie stan techniczny obiektu jest jeszcze dobry; ale nie użytkowany ulega systematycznemu zniszczeniu. Mury obwodowe są stabilne; w partii przybudówki przy pn. elewacji widać wyraźne pęknięcie i zarysowanie. Prawie na całym obwodzie dolne partie murów są zawilgocone, zagrzybione; widoczne są zacieki na koronie murów korpusu. Tu i ówdzie płatami odpadają tynki elewacji. Poddasze strychu jest niedostępne, stąd potrzeba skontrolowania technicznego stanu więźby dachowej, na której położono nowe pokrycie z blachy. Wydaje się, że połącz. pd. korpusu wykazuje lekkie ugięcie. Stropy są stabilne. W piwnicy sklepienia są stabilne; tutaj widać ślady zawilgocenia i zasolenia murów.</p> <p>Zdecydowana większość struktury dworu zachowała pierwotne cechy; szczególnie bryła, elementy sztukatorskie dekorujące elewacje, i w niektórych pomieszczeniach parteru sufity z rozetami i fasetami, także w niektórych pomieszczeniach parteru dekoracyjna posadzka parkietowa, drzwi pływające ze szpaletami, i z pseudo supraportą, kominek zabezpieczony deskowaniem, piec z kafli glazurowanych, białych, ale już bez zwieńczenia. W niektórych pomieszczeniach korpusu zachowana jest stara stolarka drzwiowa (np. z salonu na taras), ozdobne ramy okienne w portyku, żeliwne, ozdobne balustrady balkonów. Nowe parkiety na parterze są zniszczone.</p>	
		<p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <p>Należy jak najszybciej nadać pomieszczeniom budynku dworu nową funkcję użytkową, a najlepiej przywrócić pierwotną, mieszkalną, tym bardziej, że jego stan pozwala na to, po umiarkowanie przeprowadzonej modernizacji. Prace remontowe i modernizacyjne należy prowadzić po uzgodnieniu z urzędem konserwatorskim.</p> <p>Należy zlikwidować źródło zawilgocenia dolnych partii fundamentów. Sprawdzić stan szczelności pokrycia dachowego, i techniczny więźby dachowej. Oczyszczyć najbliższy teren od północno-zachodniej strony dworu od samosiewów.</p> <p>Przeprowadzić badania konserwatorskie ścian pomieszczeń na istnienie poli-</p>	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

Kataster gruntowy – *Slocina in Galizien*, 1849 r., sekcja II, w: Archiwum Państwowe w Rzeszowie, Dział Kartograficzny, zespół 1313, sygn. 3321.

22. Bibliografia

Jan Klemens Branicki, w: *Polski Słownik Biograficzny*, t. II, Kraków 1936.
A. Czajkowska-Ważny, *Pałac w Tyczynie, w: Tyczyn – dziedzictwo kulturowe. 635 lat Tyczyna (1368-2003)*, Tyczyn 2003.
J. Świeboda, *Stosunki wyznaniowe*, w: *Dzieje Rzeszowa*, red. F. Kiryka, t. II, Rzeszów 1998.

23. Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsca przechowywania, sygnatury)

24. Uwagi różne

25. Opracował

tekst mgr Barbara Bosak, VIII. 2007 r. *Bel*

Imię, nazwisko, data, podpis

plany, rysunki mgr Barbara Bosak, VIII. 2007 r. *Bel*

Imię, nazwisko, data, podpis

zdjęcia fotogr. mgr Barbara Bosak, VIII. 2007 r. *Bel*

Miejsce przechowywania negatywów u B. Bosak

Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisów prawa autorskiego

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających

27. Załączniki

4 wkładki

1. Miejscowość RZESZÓW - SŁOCINA	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) Dwór, ul. Powstańców Śląskich	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) tekst
--	--	--

c.d. tekstu z pkt. 12.

rzeszowskiego, a później dowódcy dywizji we Lwowie. Zofia Walissowa (zm. 1907 r.) znana była jako animatorka życia towarzyskiego w Rzeszowie. Kolejne, zachowane katastry Słociny z lat **1875, 1891 i 1904** obrazują analogiczny plan dworu jak z poł. XIX w.

Następną dziedziczką majątku słocińskiego została jedyna córka hr. Wallisów, Maria (Misia), od 1881 r. żona barona Adolfa Brunickiego, właściciela folwarku w Wilkowie i licznych dóbr w Lubieniu za Lwowem, gdzie oboje zamieszkali. Podczas nieobecności Brunickich, w zarządzaniu majątkiem w Słocinie Z. Wallisowej pomagała siostrzenica Maria z mężem Aleksandrem Wodzickim. Do dworu w Słocinie wróciła **przed I wojną** światową córka Brunickich, Anna (1886-1958 r. w Londynie), zamężna za dr praw Maurycym Chłapowskim (1869-1933 r.). Majątek w Słocinie w posiadaniu rodziny Chłapowskich pozostał **do 1945 r.** Za Chłapowskich m. in. elewacje dworu zdobiły umieszczone w niszach rzeźby o tematyce mitologicznej.

Po II wojnie dawny majątek w Słocinie wraz z zespołem parkowo-dworskim zabrano Chłapowskim, i przejęła miejscowa Gminna Spółdzielnia SCH. W pomieszczeniach dworu ulokowano lokatorów, oraz administrację GS-u. Przed **1959 r.** jako właściciela dworu odnotowano Gminę Miasto Rzeszów, a obiekt użytkowała GRN, Urząd Stanu Cywilnego, Poczta, i mieściło się mieszkanie prywatne. W **1961 r.** stan dworu wymagał natychmiastowego remontu konserwatorskiego. Zniszczeniu uległy elewacje, pokrycie dachu korpusu dachówką na zakładkę, dekoracje sztukatorskie, oraz wyposażenie wnętrza (posadzki, stolarka drzwiowa, piece kaflowe). Od **1965 r.** nastąpiła zmiana użytkownika, przeprowadzono generalny remont obiektu. Zlikwidowano klatkę schodową prowadzącą z parteru korpusu na strych, piwnicy nadano charakter sutereny użytkowej, rozebrano większość zabytkowych pieców kaflowych, wymieniono ozdobną posadzkę parkietową na nową. Przeniesiono do Muzeum-Zamku w Łańcucie troje klasycystycznych drzwi, fornirowanych i intarsjowanych datowanych na pocz. XIX w. Zostały one umieszczone w Zameczku Romantycznym; tutaj znajdują się także rozety posadzkowe, klasycystyczne z pocz. XIX w.

Od **1978 r.** dwór wraz z parkiem został przekazany i adaptowany na siedzibę Państwowego Domu Dziecka; użytkowany był przez tę placówkę do **1997 r.** Od tamtego czasu budynek dworu jest opuszczony, prowizorycznie zabezpieczony, i stopniowo ulega zniszczeniu oraz dewastacji.

Dwór zachowuje zabytkową strukturę, rozplanowanie wnętrza i dekorację architektoniczną, oraz już tylko fragmentarycznie, ale cenne wyposażenie o genezie **XIX-wiecznej**. Korpus dworu, parterowy, o horyzontalnym układzie bryły, symetrycznym podziale elewacji, na osi fasady z portykiem zwieńczonym trójkątnym frontonem, nosi wyraźne cechy stylu klasycystycznego z **pocz. XIX w.** Natomiast piętrowa przybudówka z wieżą i ryzalitami, zaprojektowana w „wolnej manierze” o romantycznym charakterze, powstała zapewne przed 1849 r. Jej architektoniczne zdobienie nawiązuje do dekoracji korpusu, natomiast pozostałe elementy zdobiące (bifora zakończone łukiem ostrym, oraz arkadowe triforium, nastawy kominowe o krenelażowych czapkach, pilastry hermowe, rozety akantowe) są bliskie eklektycznej estetyce angielskiego romantyzmu. Prawdopodobnie wówczas niektóre z nich zastosowano przy korpusie, starając się ujednolicić stylowo całość obiektu (np. pilastry hermowe, rozety). Przy tej rozbudowie dworu przekształceniu uległ zapewne pierwotny 4-spadowy dach korpusu na 3-spadowy. Obiekt prezentuje stylową kompilację o interesującym rozwiązaniu architektonicznym.

Park, we wnętrzu którego stoi dwór składa się ze starodrzewu komponowanego zgodnie z tendencjami nurtu krajobrazowego sztuki ogrodowej **XIX w.**

cd. tekstu z pkt. 13.

pomieszczeń parteru. W zach. części korytarza kręcone schody prowadzą na poziom piętra i strych korpusu, a wyżej na poddasze wieży.

Bryła – urozmaicona przestrzennie, z wyraźnie wyodrębnioną starszą częścią korpusu o horyzontalnym układzie, podpiwniczoną, o cokole wyrównującym nie

znaczłą pochyłość terenu, parterową, ze ścianką kolankową, przykrytą dość wysokim dachem 3-spadowym osłaniającym gzyms, pośrodku kalenicy z dwoma masywnymi nastawami kominów o podstawie wydłużonego prostokąta, przysadzistych proporcji (mają powierzchnię zdobioną fryzem arkadkowym, a czapkę w formie blanki). Przy fasadzie portyk, o przeszklonych bokach, przykrywa 2-spadowe zadaszenie. Do zach. boku korpusu przylega przybudówka (wtórnie podpiwniczono naroże pd.-zach. na kotłownię), o wertykalnym układzie, złożona z prostopadłościennych segmentów zróżnicowanych wysokościowo; na całym obwodzie o cokole będącym kontynuacją z partii korpusu. Zasadnicza część przybudówki jest piętrowa i przykryta dachem 2-spadowym, od wsch. z podwyższonym murem szczytowym, i od zach. z dwoma wysmukłymi trzonami kominów. Ta część od strony fasady jest kontynuowana parterowym ryzalitem obejmującym pd. trakt, przykrytym wysokim, 2-połaciowym dachem, przy tylnej ścianie z podwyższonym, wąskim segmentem użytkowym (sanitarnym) dochodzącym do wysokości piętra; od frontu tworzy on parawan, i dochodzi do fasady „wyrastającej” z nad kalenicy dachu graniastej wieży 3-piętrowej, z balkonami przy fasadzie i ogrodowej elewacji. Przykryta jest dachem 4-spadowym, niskim, o wystającym okapie. Od pn. strony wieży, na poziomie parteru, jest segment przykryty dachem pulpitowym, o podwyższonym murze przy elewacji ogrodowej, osłaniającym zadaszenie.

Elewacje – o symetrycznym podziale, wszystkie gładko tynkowane, o barwie ugrowej; dekoracje architektoniczne są białe. Cokół na całym obwodzie obiektu określa górą gzyms profilowany. Powierzchnię cokołu zdobi boniowanie płytowe wykonane płasko w tynku, analogicznie jak pozostałe. W tej partii przy elewacji frontowej i ogrodowej, na osiach okien, w partii cokołu są okienka doświetlające pomieszczenia piwnicy-suterenu.

Elewacje korpusu są z podziałem ramowym, na narożach flankowane pseudo boniowaniem, a płyciny zdobi boniowanie płytowe, przy niszach górą z klincem. Ściankę kolankową wyznacza gzyms profilowany; gzyms wieńczący jest wydatnie gierowany, a przestrzeń pomiędzy nimi zdobią płytki z rozetą akantową. Przy portyku występuje belkowanie nawiązujące do porządku klasycznego: z tryglifami, rozetami, guttami. Tympanon frontonu o wydatnym gzymsie profilowanym jest z guttami. Filary portyku dekorują pilastry hermowe na cokolikach, na przemian z popiersiami mężczyzny i kobiety, poniżej zdobione zwisami o motywie ornamentu barokowego, wykonane plastycznie. Fasada – 7-osiowa; pośrodku z portykiem 3-przęsłowym, po bokach 1-przęsłowym (portyk obejmuje jedną oś korpusu, doświetloną dwoma oknami). Elewacja ogrodowa – 5-osiowa, na osi z podestem tarasu, a na skrajnych lizenach z niszami. Z d. salonu na taras prowadzą drzwi arkadowe; okna elewacji także mają formę arkadową. Elewacja wsch. – z trzema niszami.

Elewacje przybudówki są podobnie zdobione jak korpusu; od strony frontowej na poziomie parteru analogicznie, a pozostałe są bez boniowania. Gzymsy są o uboższym profilowaniu. Otwory okienne na piętrze i powyżej są ujęte obramowaniem zróżnicowanym, a przy triforium z impostem. Hermy przy wieży są o odmiennych twarzach i zdobieniu jak przy portyku, i rzeźbiarsko bardziej uplastycznione.

Elewacja frontowa – 5-osiowa, z wejściem na skrajnej, wsch. osi. Pozostałe elewacje są o podziale zbliżonym do symetrii, 1 lub 2-osiowe, z oknami. Ozdobnie prezentuje się wieża; 2-piętro dekoruje triforium przy pd. i pn. elewacji, a przy zach. także blenda. Szczyt wschodni piętrowej części zdobi bifora o łuku ostrym, w obramowaniu wgłębno-wypukłym. Na tej części nastawy kominowe mają zgeometryzowaną, wysmukłą formę o krenelażowych czapkach.

Wnętrze – zachowuje pierwotny układ przestrzenny prawie nienaruszony. W niektórych pomieszczeniach zachowane są fasety z fryzem palmetowym, rozety o roślinnym motywie, nisze narożne.

Wyposażenie – zachowany jest piec z białych kafli glazurowanych (bez ozdobnego zwieńczenia); kominiek zabezpieczony deskami; klasycystyczna parkietowa posadzka układana w kwadraty, oraz z rozetą, intarsjowana; stara stolarka drzwiowa ze szpaletami, i też z supraportą, płycinowa; w salonie stara stolarka okienna, i drzwi na taras są z ozdobną dekoracją szczeblinową; stare ramy przeszklenia portyku.

Instalacje – nieczynne: wod-kan., elektryczna, gazowa, odgromowa.

Spis fotografii: 1.Widok ogólny; 2.Część przybudówki z wieżą; 3.Fragment piętrowej części przybudówki z wejściem; 4.Widok na pd.-wsch. elewacje; 5.Portyk korpusu dworu; 6.Widok na wsch. część elew. pn. korpusu; 7.Widok na zach. część elew. pn. korpusu; 8.Widok na pn. elew. przybudówki; 9.Szczyt piętrowej przybudówki; 10.Widok od wsch. na portyk i wejście do piwnicy; 11. Portyk-pilastr hermowy; 12.Fragment elew. wsch. korpusu; 13.Widok od zach. strony na przybudówkę; 14.Widok od pn.-zach. na przybudówkę; 15.16. Widok na wieżę przybudówki; 17.Wnętrze z piecem i kominkiem; 18.Ościeże drzwi ze szpaletami; 19. Widok z korytarza przybudówki w kierunku korpusu; 20.Widok z sieni w kierunku wsch.; 21.Naroże z węgą; 22.23.Okna w korpusie dworu; 24.Przeszklenie portyku; 25.D. Schody na poddasze korpusu; 26.Drzwi z salonu na taras; 27.Rozeta w salonie; 28.Komora d. piwnicy w korpusie dworu; 29.Schody kręcone w przybudówce – poziom parteru; 30.Schody kręcone-widok z piętra.

1. Miejscowość

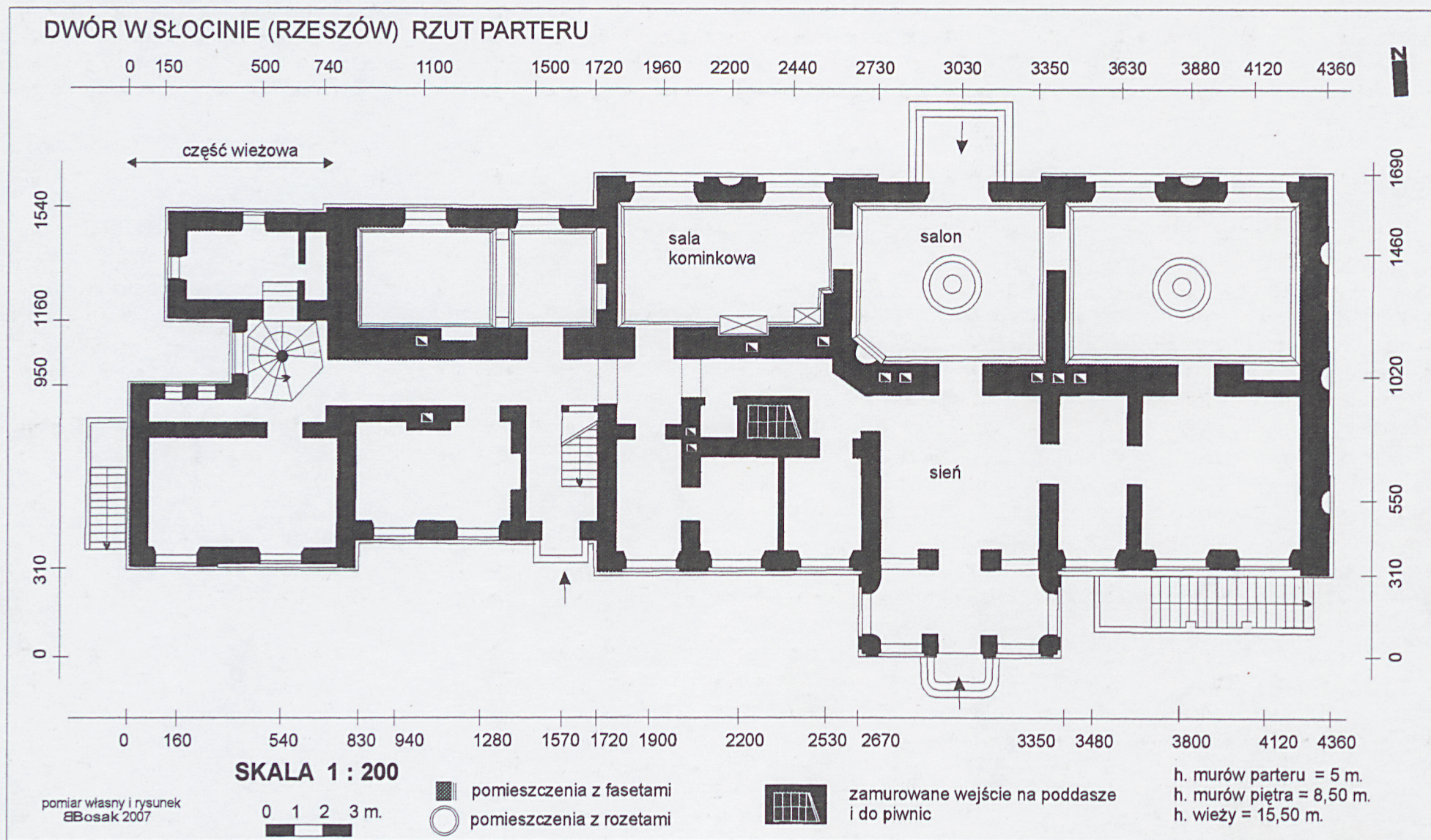
RZESZÓW - SŁOCINA

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

Dwór, ul. Powstańców Śląskich

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

Plan dworu, plan orientacyjny, 7 fot.

4.

7.

SKALA 1 : 10 000

5.

8.

6.

9.

10.

1. Miejscowość

RZESZÓW - SŁOCINA

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

Dwór, ul. Powstańców Śląskich

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

15 fotografii

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

Wkładkę założyła: mgr Barbara Bosak, VIII. 2007 r.

Bosak

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

1. Miejscowość

RZESZÓW - SŁOCINA

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

Dwór, ul. Powstańców Śląskich

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

5 fot. i plan katastralny z 1849 r.

26.

27.

28.

29.

30.

